

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Landstinget. № 41.

Tredie Session.

39te Møde.

Lørdagen den 6te December.

(Fortf.)

Nyholm (fortf.): Det er denne Tanke, der ogsaa har forebavet mig her, og jeg vil bede det ærede Thing overveie, om man gjør Ret i at forkaste en Lov som nærværende, der dog for en stor Deel bringer Orden tilveie. Man har desidereret at faae allerede nu et Regulativ, saa at man kunde vide, hvormange af disse Embeder der skal være. Jeg turde maaskee dog bemærke, at man neppe lever den Dag, da man med Bestemthed kan sige: saa og saa mange Departementer, og hverken fleer eller færre, skal der for Fremtiden være. Jeg troer, at det vil afhænge meget af de forskjellige Personligheder og de forskellige Forhold, som vilse gjøre sig gjældende til forskellige Tider; men hvad jeg her mener og troer at burde holde fast paa, er, at Arbejderen er sin Løn værd, og er dette vist, saa ere ogsaa Statens vigtigste Embedsmænd berettigede til at faae den Løn, der passer sig for dem, og jeg troer ikke, man kan sige, at den Løn, som er foreslaaet, navnlig den, som er foreslaaet af Udvalget i sin Heelhed, skulde være for høi for disse vigtige Statsembedsmænd.

Finansministeren: Jeg er den sidste ærede Taler meget forbunden for det Foredrag, han har holdt. Jeg føler mig virkelig i denne Sag noget generet, thi, skjøndt jeg bestræber mig for at komme til en upartisk Dom ogsaa angaaende disse Forhold, er det dog en Selvfølge, at de Embedsmænd, med hvem man selv dagligen arbejder, og som høre til samme Stilling i Samsundet, som En selv, er man maaskee tilbøielig til at betragte med gunstigere Øine; men den ærede sidste Taler, som er Medlem af Udvalget, er derimod i denne

Henseende istand til at betragte Sagen aldeles ubildet, og jeg kan kun slutte mig ganske til hans Opfattelse af Sagen. Jeg troer, at der i meget mindre Grad er Spørgsmaal om de nærværende Contoirarbejders Interesse, skjøndt ogsaa de i flere Henseender kunne savne Sikkerhed, end der er Spørgsmaal om, hvorledes det i Fremtiden vil blive med Ministeriernes Contoirer; thi det er aabenbart, at jo længere man holder deres Stilling svævende, og jo oftere man seer Bevitis paa, at enhver Vacance medfører, at Embedet aflægges med den ringeste Gage, uden at det er muligt senere at bringe Bedkommende til at stige høiere, desto mere afstrækkes stedse flere og flere unge Mænd fra at søge ind paa denne Vej. Den Forandring i Regjeringsformen, som har fundet Sted, har vel allerede bevirket, at der er mindre Søgning om at komme ind i Ministeriernes Contoirer, end hidtil har været Tilfældet; men jeg troer dog ikke, at det alene er Grunden. Det kan gjerne være, at netop det Svævende og Ustikre i de fremtidige Gageringsforhold kan have affrækket Mange. Saameget er vist, at det er meget besværligere nu at faae dygtige unge jurisdiffe Candidater til at træde ind i Contoirerne, end tilforn var Tilfældet; og jeg kunde sige: det er næsten umuligt at faae dem dertil, uden at kunne byde dem Gage enten strax eller meget hurtigt, hvormod, som bekendt, det tilforn hyppigt var Tilfældet, at de gik flere Aar og arbejdede uden Gage, blot for at have de Udgifter, som de ældre Forhold gave dem. Med Heaslyn til hvad den ærede Ordfører har anført, skal jeg kun tillade mig at bemærke, at, naar jeg troede, at man havde større Betænkeligheder med Hensyn til § 2 end ved de øvrige Paragrapher, da grundede det sig derpaa, at Udvalgets Majoritet har hentet sine Tvivl nærmest fra den Betragtning, at de nærvæ-